

บทที่ 1 พลัมเชื่อม

ต้นชิงเถิงบนหน้าผามีความเหนียวทนแข็งแรงยิ่ง แต่พอถูกกระแทกด้วยกลิ้งอายอันน่าสะพรึงกลัวกลับฉีกขาดกระจายกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โคมชัดใส่ป่าที่บึงเบื้องล่างและทางเดินบนเขาไปในพริบตา อานุกาพการทำลายล้างดังก้อนศิลาที่ใช้ยิงถล่มกำแพงเมืองต่างๆ ที่ความจริงแล้วมีน้ำหนักเพียงน้อยนิด

เสียงตูมตามดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง พื้นดินถูกกระแทกจนเป็นหลุมเป็นบ่อ ต้นไม้ในป่าถอนรากถอนโคนล้มระเนระนาด ไม่เพียงเท่านั้นกิ่งก้านยังหลุดหักปลิวว่อนเกิดเป็นเสียงดังควับควี้ว บ้างพุ่งเสียบติดกับลำต้น บ้างปะทะใส่ก้อนหินจนแห้วงว้างเป็นรอยลึก ดูแล้วน่าหวาดเสียวเป็นอย่างยิ่ง

แต่เศษต้นชิงเถิงรื้อวบางชิ้นหนึ่งตกใส่กลางหลัง หลงซึ่งก็ถึงกับเซถลาเหมือนถูกก้อนศิลาขนาดใหญ่กระแทกเข้าอย่างจัง ใบหน้ามันขาวเผือด กระจกเงาออกมาคำโต ดวงตาฉายแววหวาดกลัวสุดขีดพยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดวังตะบึงลงจากเขาอย่างไม่คิดชีวิต

ความรู้สึกที่บรรดาพรตเฒ่าในถ้ำมีต่อหลงซึ่งนั้นซบซ้อนเข้าใจยาก หลงซึ่งเป็นทั้งตัวแทนความหวังที่จะได้กลับคืนสู่โลกภายนอกของ พวกมัน แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นตัวแทนของเงามรณะ เมื่อทั้งสอง อย่างผนวกเข้าด้วยกันจึงกลายเป็นสิ่งล่อใจที่ทั้งดำมืดและหวานหอม

ตอนมองดูนักพรตครึ่งร่างถ่ายทอดพลังฉานให้กับหลงซึ่ง พวกมัน รับรู้ถึงความจริงบางอย่าง รู้ว่าหลงซึ่งแม้จะมีไซคนใจคอโหดเหี้ยมอำมหิต จนถึงที่สุด แต่ขณะที่ใช้วิชาดวงเนตรสีเทา หลงซึ่งจะไม่สามารถข่มกลั้น ความหิวกระหายและความทะเยอทะยานในใจเอาไว้ได้ และนั่นหมายถึง ว่าความตายจะมาเยือนพวกมันในที่สุด

พรตเฒ่าเหล่านี้ถูกจอมปราชาญกับเคอเฮ่าหรรษาทำร้ายจนร่างกาย พิกลพิการ แต่ก็ยังยอมมีชีวิตอยู่ต่ออย่างทุกข์ทรมานมานานหลายสิบปี ก็เพราะพวกมันยังไม่อยากตาย ในเมื่อไม่อยากตายก็จำต้องหักห้ามใจ จากสิ่งล่อใจที่แฝงอันตราย และวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือฆ่าเจ้าเดรัจฉานน้อย ตัวนี้ทิ้งซะ

เดิมทีหลงซึ่งมิได้นึกถึงเหตุผลข้อนี้ จนกระทั่งนักพรตครึ่งร่างได้ เอ่ยปากเตือนไว้ก่อนตาย ดังนั้นสิ่งแรกที่วูบขึ้นมาในใจคือต้องหนีไป ให้เร็วที่สุด ทว่าแม้มันจะตระหนักดีถึงพลังอันสูงล้ำของเหล่าพรตเฒ่า แต่ก็ยังคิดไม่ถึงว่ากลิ่นอายของพวกมันเมื่อรวมพลังกันจะมีอำนาจ วจุโถมถึงขั้นสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

ทางบนเขาตอนนี้มีแต่เศษต้นชิงเถิงปลิวว่อน ต้นไม้ในป่าหักล้ม บังเกิดเป็นเสียงดังครืนครืน ฝุ่นดินฟุ้งกระจายหนาทึบ ดูไปคล้ายเข้าเทียน กำลังล่าแดงพิโรธ ส่งหินจากฟ้าลงมากำจัดคนทรยศ

หลงซึ่งพยายามวิ่งหลบเศษซากจากการทำลายล้างรวมทั้งต้นไม้ ที่สามารถล้มลงมาทับมันตายได้ทุกเมื่ออย่างสุดชีวิต โชคดีที่นับตั้งแต่

ออกจากทะเลหนานไห่มาอยู่ที่นี้ มันเดินไต่เขาถูกนี้เพื่อไปส่งของให้แก่เหล่าพรตเฒ่าเป็นประจำ จึงชำนาญทางเป็นอย่างดี สามารถช่วยให้มันมีปฏิริยาตอบสนองได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ทุกก้าวที่วิ่งหรือกระโดดหลบจะมีเศษไม้กระเด็นมากระแทกหรือทิ่มแทง บัดนี้ร่างของมันจึงเต็มไปด้วยบาดแผล หลังโลหิตออกมาไม่หยุด แต่เป็นเพราะชุดนักพรตที่สวมเป็นสีดำจึงยากที่จะดูออกว่าอกเสื้อของมันเริ่มชุ่มโชกแล้ว

ไม่นาน ความปั่นป่วนในป่าก็เริ่มเบาบางลง เศษซิงถึงที่โหมซัดลงมาเริ่มบางตา แต่แม้จะออกห่างจากภูเขาามากแล้ว หลงซิงก็มิได้ชะลอฝีเท้า มีเพียงสีหน้าเท่านั้นที่เริ่มสงบนิ่งและผ่อนคลาย ทว่าในความสงบนิ่งคล้ายจะมีความหวาดหวั่นและความปีติยินดีอย่างบ้าคลั่งซุกซ่อนอยู่

ในที่สุดก็มาถึงอารามจื่อโส่ว พอเห็นกระท่อมเจ็ดหลังข้างทะเลสาบกับหญ้าเหลืองเหมือนหยกที่ชุ่มหลังคา มันก็ชะงักหรือตาลงก่อน คำรามเสียงต่ำในลำคอ กระโจนเข้าไปในกระท่อมหลังที่สามเพื่อหยิบคัมภีร์สวรรค์เล่มทราย

คัมภีร์สวรรค์เล่มทรายมีความหนาไม่น้อย เพราะฉบับที่ก่คิดวิชาฝึกฉวนเอาไว้มากมาย ทว่ามึทราบทำไม พอถูกมือที่เปื้อนโลหิตของหลงซิงสัมผัส ตัวคัมภีร์กลับคล้ายจะมีความหนาลดลง

หลงซิงซุกเก็บคัมภีร์ไว้ในอกเสื้อแล้วออกจากกระท่อม ก่อนมองไปยังกระท่อมหลังอื่นๆ ทว่ายังมีทันจะขยับตัวทำอะไรก็รู้สึกถึงกลิ่นอายอ่อนจางสายหนึ่งกำลังพุ่งมาจากริมทะเลสาบอย่างรวดเร็ว สีหน้ามันแข็งทื่อ มิกล้าชกซ้ำอีก รีบพุ่งตัวไปที่หอยาทันที่

หลายวันมานี้ หลงซิงใช้เวลาว่างอยู่ในหอยาเพื่อปรุญาและฝึกฉวน

อย่างสงบ จึงคืนเคยกับสถานที่เป็นอย่างยิ่ง มันตรงไปที่ห้องปรุงยาซึ่ง
อยู่ด้านหลังสุดเพื่อหยิบยาอริยสังข์ที่ถูกอุ้มไว้ในเตาตลอดเวลา

เมื่อครู่มันบังคับดูดเอาพลังฉานทั้งหมดมาจากนักพรตครึ่งร่าง
ผู้ซึ่งบรรลุน้ำदानไปแล้ว จึงไม่ยากที่จะจินตนาการว่าประสบการณ์
ความรู้และพลังจิตที่มันได้รับมีจำนวนมากมายมหาศาลเพียงใด ทว่า
ด้วยด่านฉานของมันในตอนี้ การจะปรับเอาสิ่งที่ดูดรับเข้ามาให้ผสม
กลมกลืนเข้ากับสภาพร่างกายของมันในระยะเวลาอันสั้นเป็นเรื่องที่
เป็นไปได้ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้มันจึงจำเป็นต้องข่มสิ่งแปลกปลอมในร่างที่
ทำท่าเหมือนจะก่อหวอดขึ้นมาเอาไว้ก่อน มีอาจใช้สิ่งเหล่านี้รักษาอาการ
บาดเจ็บให้ตัวเอง

ดังนั้นว่ากันตามเหตุผล มันควรจะรีบกินยาอริยสังข์ที่อุดสำห้ท่วมเท
ใจกายปรุงขึ้นมากับมือลงท้องไปในทันที จากนั้นโคจรพลังเพื่อดูดซึมฤทธิ์
ยารักษาอาการบาดเจ็บให้พอทุเลาไปได้บ้างก่อน แต่แปลกที่มันกลับซุก
เก็บยาไว้ในอกเสื้อแล้ววิ่งไปที่โถงวิหารด้านหน้า

มันไปหยุดลงตรงหน้าชั้นวางของซึ่งพบเห็นในวันแรกที่มา บนชั้น
มีขวดกระเบื้องที่มีประกายสดใสวางปะปนอยู่กับขวดยาสารพัดสารพัน
อยู่ขวดหนึ่ง

เพื่อหักห้ามใจจากความเย้ายวนตรงหน้า หลายวันมานี้มัน
ไม่ยอมมาตรงนี้อีก ไม่แม้แต่จะเหลือบมองสิ่งๆ ที่ความจริงมันฝันว่าได้
กำขวดยาใบนี้ไว้ในมือมีรูปร่างที่ครั้งต่อก็ครั้งแล้ว จนจดจำตำแหน่งของ
ขวดได้อย่างแม่นยำ ขณะยื่นมือออกไป ตัวมันถึงกับสั่นเทาอย่างรุนแรง

พริบตาที่นิ้วมือส่งกลิ่นคาวเลือดเข้มข้นและเต็มไปด้วยคราบ
โลหิตของมันกระทบถูกขวดกระเบื้องที่มีกลิ่นยาระเหยออกมา กลิ่น
คาวเลือดก็คล้ายจะถูกชำระล้างไปในทันที หลงซึ่งรู้สึกว่ายารักษาบาดเจ็บ

แทบหายเป็นปลิดทิ้ง มั่นขมใจให้สงบไว้ไม่ได้อีก นัยน์ตาสาตประกาย
เจิดจ้าขึ้นวูบ

ขณะที่ก้าวออกจากหอยา เตรียมใช้เส้นทางที่จะพามันหนีออกจาก
ที่นี่ได้เร็วที่สุด สายตาก็ปะทะเข้ากับร่างของนักพรตวัยกลางคนซึ่ง
มายืนดักรอมันอยู่ได้อึดใจหนึ่งแล้ว สีหน้าของหลงซึ่งมิได้แสดงความ
แปลกใจเลยแม้แต่น้อย

ทุ่งหญ้าหน้าอารามตอนต้นฤดูสารทไม้ได้เปลี่ยนเป็นเหลืองแห้ง
และไม่มีสีเขียวของน้ำค้างแข็งแซมอยู่เป็นหย่อมๆ ยังคงเขียวขจีได้อย่าง
น่าอัศจรรย์ใจ นักพรตวัยกลางคนสวมชุดนักพรตสีฟ้าอมเขียวยืนอยู่บน
ทุ่งหญ้า ดูเผินๆ คล้ายผสมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติไม่เป็น
ที่สะดุดตาแม้แต่นิดเดียว

สำหรับหลงซึ่ง ภาพนี้ไขข้อข้องใจบางอย่างให้กับมัน ที่ผ่านมา
มันไม่เคยรู้ว่าอาจารย์อาผู้ดูแลอารามมีพลังมานอยู่ในระดับใด แต่หลัง
เห็นภาพความกลมกลืนนี้ มันก็แน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องบรรลุด้านรู้ชะตา
ไปแล้ว และเป็นไปได้ที่จะอยู่ในขั้นสูงสุดอีกด้วย

หลงซึ่งยิ้มขมขื่น คิดในใจ สมควรแล้วที่จะเป็นเช่นนี้ อารามจือโฝว
ต่อให้วิเวกวังเวงเพียงใดก็ยังคงเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์และสถานที่ที่
เป็นปริศนาของนิกายเต๋า เป็นที่ซึ่งผู้ฝึกมานทั้งแผ่นดินเคารพบูชาตั้ง
แดนสวรรค์ นักพรตที่มีคุณสมบัติดูแลสถานที่แห่งนี้จักเป็นคนธรรมดา
ไปได้ได้อย่างไร

นักพรตวัยกลางคนถาม

"เหตุใดจึงทำเช่นนั้น"

หลงซึ่งตอบเสียงราบเรียบ

"เพราะข้าอยากทำ"

บนเรือในทะเลหนานไห่ นักพรตชุดเขียวเคยไขปัญหาให้กับหลงชิง และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลงชิงก็เข้าใจว่าความมุ่งมาดของตัวเองก็คือ เจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน

นักพรตวัยกลางคนฝึกฌานอยู่ในอารามจื่อเส่วมาตลอด ทั้งยังเป็นศิษย์ที่ศิษย์น้องกับนักพรตชุดเขียว จึงยอมเข้าใจความหมายใน วาจาของหลงชิงเป็นอย่างดี

"ความคิดเห็นของศิษย์พี่ ข้าผู้เป็นศิษย์น้องแม้จะมีค้อยเห็นด้วย แต่ก็หาเหตุผลมาคัดง้างไม่ได้ ทว่าต่อให้ความมุ่งมาดของพวกเราล้วน เป็นเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเพราะเหตุใด เจ้าถึงต้องทำเช่นนี้ ต่อให้เจ้าไม่ทำอะไรเลย แค่สงบจิตฝึกฌานอยู่ที่นี้ มุอานคัมภีร์สวรรค์ ได้อยู่ร่วมกับผู้อาวุโสเหล่านั้นทุกวัน ก็ต้องมีสักวัน ที่เจ้าจะได้พลังความสามารถกลับคืนมา ไมแน่ว่าอาจจะสามารถก้าวข้าม ไปในด้านฌานที่สูงกว่าเดิมอีกด้วย แล้วเพราะเหตุใดจึงยังต้องทำเรื่อง เสี่ยงอันตรายเช่นนี้ด้วยเล่า"

"เพราะทั่วทั้งปฐพีนี้มีได้มีข้าเพียงคนเดียวที่ฝึกฌาน"

หลงชิงตอบเพียงสั้นๆ

มันไม่คิดจะสาธยายถึงเหตุผลที่ว่าขณะที่ตัวมันนั่งฝึกฌานอยู่ในอารามจื่อเส่ว คนเหล่านั้นก็ได้หยุดอยู่กับที่ ผู้มงายยุทธ์บัดนี้ได้ กลายเป็นจำวบลดงก็พิพากษาไปแล้ว ผู้มงายอักษรก็บรรลุด้านรู้ชะตา ที่สำคัญที่สุดคือเจ้าคนถ่อยหนึ่งเขวียนนั้นก็ไม่มีทางหยุดรอมัน

มันต้องการช่วงชิงเวลา มันไม่สามารถฝึกฌานอยู่แต่ในนี้ต่อไป อีกหลายสิบปี เพราะแม้เปลือกนอกมันจะสงบนิ่ง ทว่ามีแต่ตัวมันเท่านั้น ที่รู้ จนกว่าจะสามารถเอาชนะผู้มงายยุทธ์ สามารถคว้าชีวิตของหนึ่งเขวียน ได้สำเร็จ เมื่อนั้นจิตใจมันจึงจะสงบอย่างแท้จริงและถาวร!

ทันใดนั้น นักพรตวัยกลางคนก็สูดได้กลิ่นยาจางๆ สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

"วางแผนทำร้ายผู้อาวุโสของนิกายก็ถือว่ามีความผิดมหันต์แล้ว นี่เจ้ายังกล้าขโมยยาวิเศษของนิกายอีกรึ"

หลงซึ่งรู้แล้วว่าอาจารย์อาได้กลิ่นยาเม็ดเบิกนภาจากตัวมัน ขณะจะตอบว่าอะไร นักพรตวัยกลางคนก็ได้กลิ่นอายคัมภีร์สวรรค์ คราวนี้ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี กล่าวตำหนิเสียงกร้าว

"แม้แต่คัมภีร์สวรรค์ยังกล้าขโมย! หรือเจ้าไม่กลัวว่าจะถูกส่งลงไปในโลกแห่งความมืด!"

"อาจารย์อา ข้าคิดใคร่ครวญมาตลอด ในขณะที่ข้าหมดหวังต่อทุกสิ่งทุกอย่าง มิได้ใส่ใจกับความสว่างไสวและความมืดมิดอีก เริ่มใช้ชีวิตดั่งเช่นพ่อค้าธรรมดาๆ พยายามอยู่อย่างคนสามัญ ผ่านวันคืนไปอย่างไร้รสชาติ เหตุไฉนเจ้าอารามถึงต้องมาช่วยข้า

จนกระทั่งข้ามาที่นี้ เริ่มฝึกวิชาดวงเนตรสีเทา ได้พบเห็นยาเม็ดเบิกนภา เริ่มหักห้ามใจต่อกลิ่นอายอันทรงพลังบนตัวเหล่าผู้อาวุโสในถ้ำไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนผู้อาวุโสครึ่งร่างจะตายจากไป มันได้กล่าวถึงเรื่องความยิ่งใหญ่เกรียงไกรกับความตระนงถือดี...ข้าจึงค่อยเข้าใจ หากเจ้าอารามจะค้นพบสิ่งใดในตัวข้าที่แตกต่างจากคนอื่น สิ่งนั้นคงเป็นความหมอดาลัยตายอยากและความผิดหวังต่อโลกนี้ของข้าที่มากมายจนถึงขั้นสามารถโยนทุกสิ่งทุกอย่างไม่เว้นแม้แต่ความตระนงถือดีทิ้งไป เช่นนี้ข้าจึงจะสามารถกลายเป็นคนที่เข้มแข็งเกรียงไกรที่สุดได้"

ขณะกล่าว ใบหน้ามันปรากฏรอยยิ้มที่ดูเด็ดเดี่ยวแน่วแน่เป็นพิเศษ

"มิผิด ขอเพียงยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อีกครั้ง ต่อให้ต้องจมดิ่งอยู่แต่ในโลกแห่งความมืดแล้วจะเป็นอย่างไร ข้ายินยอมพร้อมใจที่จะจ่าย

คำตอบแทน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ แล้วทำไมข้าจะยิ่งใหญ่เกรียงไกรขึ้นมาเหมือนเดิมหรือมากกว่าเดิมอีกไม่ได้เล่า"

นักพรตวัยกลางคนขมวดคิ้ว

มันรู้ถึงเจตนาที่ศิษย์ที่ส่งตัวหลงซึ่งมาที่อาราม หลงซึ่งมิได้พุดผิดเพียงแต่มันตระหนักดีว่าแม้ศิษย์ที่เองก็คงจะไม่คาดคิดว่าหลงซึ่งจะโหดเหี้ยมอำมหิตและบ้ำระหน่ำถึงขนาดกล้าทำเรื่องทรยศเลวทรามเช่นนี้ได้

"หากนี่คือเส้นทางที่ศิษย์ที่वादไว้ให้เจ้า เช่นนั้นตอนนี้เจ้าก็ได้ก้าวข้ามจุดสิ้นสุดของเส้นทางไปยืนอยู่ตรงหน้าผาแล้ว และหากนี่คือชีวิตที่ศิษย์ที่เตรียมการไว้ให้เจ้า เช่นนั้นตอนนี้เจ้าก็ได้เดินออกนอกกรอบที่มันเตรียมไว้ให้แล้ว"

ทุงหญ้าด้านหลังนักพรตวัยกลางคนสะท้อนแสงสว่างของท้องนภาสุดเขตทุ่งหญ้าเป็นหน้าผาขาด ไม่มีผู้ใดรู้ว่าหุบเหวที่อยู่ใต้ทะเลหมอกมีความลึกเพียงใด

"อาจารย์อา ระหว่างที่ข้าดูความนึกคิดของผู้อาวุโสครึ่งร่าง ข้าทั้งเคลิบเคลิ้มทั้งหวาดกลัว เพราะข้ารับรู้ได้ว่าจากนี้ไปจะไม่มีกฎเกณฑ์หรือเส้นแบ่งเขตใดๆ มาพันธนาการข้าไว้ได้อีก นั้นย่อมรวมถึงสิ่งที่เจ้าอารามเตรียมการหรือวางแผนไว้ให้ด้วย เพราะสิ่งที่เตรียมการเอาไว้ล่วงหน้าย่อมต้องมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน"

หลงซึ่งมองชุดนักพรตบนตัวนักพรตวัยกลางคน แล้วจู่ๆ ก็นึกถึงเจ้าอาราม ไบหน้าปล้นปรากฏแววหวาดกลัวขึ้นนুব ทว่าเพียงครู่เดียวความหวาดกลัวก็กลายเป็นความผ่อนคลาย กล่าวต่อว่า

"เจ้าอารามก็คงคิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องราวเช่นนี้ขึ้น เพราะคนเราบางครั้งก็ยังไม่เข้าใจจิตใจของตัวเอง แล้วจะไปเข้าใจหรือล่วงรู้เจตนารมณ์

ของเฮ่าเทียนได้อย่างไร"

นักพรตวัยกลางคนถอนใจยาว

"ต่อให้เป็นศิษย์พี่หรือต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าเองก็เถอะ พวกมันก็ยังมิกกล้าไปคาดเดาเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน ในโลกนี้มีผู้ใดกล้าบอกว่าตัวเองล่วงรู้ว่าท้องนภาเบื้องบนกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วเจ้ามีคุณสมบัติอะไรมาบอกว่าตัวเองแบกรับโองการของเฮ่าเทียน โยนความผิดของตัวเองไปที่เฮ่าเทียน"

หลงซึ่งตอบ

"ความผิดในสายตาของปฤชชนคนธรรมดาอาจไม่ดำรงอยู่ในความนึกคิดของเฮ่าเทียนก็ได้"

"บางที่เจ้าอาจจะพูดถูก ทว่าบัดนี้ข้ายืนอยู่ตรงหน้าเจ้า ข้าอยากรู้อย่างยิ่งกว่าความเชื่อมั่นศรัทธาแบบใดกันที่คำจูนเจ้าอยู่ ทำให้เจ้าไม่หวาดกลัวและไม่คุกเข่าลงอ่อนน้อมไม่ให้ข้าฆ่าเจ้า ทั้งยังพูดจาอย่างไม่สะทกสะท้าน หรือเจ้าเข้าใจจริงๆ ว่าพูดแบบนี้แล้วข้าจะปล่อยให้เจ้านำคัมภีร์สวรรค์และยาเม็ดเบิกนภาจากไป"

หลงซึ่งตอบเสียงราบเรียบ

"หากความมุ่งมาดของข้าคือเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน เช่นนั้นโองการของเฮ่าเทียนจะต้องเป็นจริงโดยข้า แล้วอย่างนี้เฮ่าเทียนจะปล่อยให้ข้าตายได้อย่างไร หากวันนี้ข้าตายในเงื้อมมือของอาจารย์อากี้พิสูจนีได้ว่าความประสงค์ของข้ามิใช่เจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน ดังนั้นอาจารย์อากี้ไม่กลัวตายจริงๆ อย่างน้อยก็ไม่หวาดหวั่นกับการต้องเผชิญหน้ากับความตาย"

นักพรตวัยกลางคนกล่าว

"เจ้าจะพูดอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ส่งคัมภีร์สวรรค์กับยาวิเศษคืนมา"

แล้วข้าจะไม่ฆ่าเจ้า อย่างน้อยก็ในตอนนี้"

"ท่านไม่ฆ่าข้าหรือ เพราะท่านรู้ว่าเจ้าอารามฝากความหวัง บางอย่างเอาไว้ที่ตัวข้า เพราะเคยสูญเสียไปมากมาย ดังนั้นตอนนี้ข้า จึงเหมือนเด็กที่มีแต่ความตะกละตะกลาม ผลไม้เชื่อมที่ข้าแย่งมาไว้ในมือ จะให้ตัดใจส่งคืนไปได้อย่างไร"

กล่าวจบมันก็ยกมือกุมหน้าอกแล้วไอออกมาติดๆ กัน ก่อนเงยหน้า มองนักพรตวัยกลางคน

"อาจารย์อา ท่านเคยเห็นภาพเด็กยากจนแย่งขนมกินกันหรือไม่ สมัยก่อนตอนอยู่ในวัง ข้าไม่เคยมีโอกาสได้เห็น แต่ตอนเป็นขอทาน ข้าเห็นจนซาชิน นั่นเป็นภาพที่ดูเดียดเลือดพล่านยิ่งกว่าภาพขอทาน แย่งข้าวกันซามกินกันเสียอีก ที่ทำให้คนเราเจ็บปวดใจก็คือแม่เด็กพวกนั้น จะกินข้าวอิ่มแล้ว แต่พวกมันก็ยังคงแย่งขนมกันสุดชีวิต เพราะถ้าพวกมันไม่กิน เด็กคนอื่นก็จะกินไป"

"ไม่ได้เด็ดขาด!"

นักพรตวัยกลางคนได้ยินเช่นนั้นก็อุกใจ รีบร้องห้ามพลางสะบัด แขนเสื้อออกไป

กลิ่นอายบริสุทธิ์เปี่ยมไปด้วยพลังมหาศาลหอบหนึ่งกวาดม้วน พลังปฐมแห่งฟ้าดินในบริเวณนั้นให้ผนึกรวมเป็นเชือกที่มองไม่เห็น พุ่งเข้าหาร่างของหลงซึ่งทันที

เมื่อครู่ตอนไอ หลงซึ่งได้แอบล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อปีบขวิดยา จนแตกอยู่ก่อนแล้ว อาศัยที่กลิ่นอายของนักพรตวัยกลางคนยังจู่โจม มาไม่ถึง มันรีบช่วงชิงเวลาส่งยาปนเศษกระเบื้องเข้าปากเคี้ยวอย่างรวดเร็ว ดูแล้วเหมือนเด็กยากจนที่พยายามยัดขนมใส่ปากเคี้ยวอย่างไม่คิดชีวิตจริงๆ

เศษกระเบื้องเหล่านี้นับว่าปากบาดลิ้นมันจนเป็นแผล โลหิตบาง ส่วนไหลย่อยลงมาถึงคาง บางส่วนปะปนกับยาเม็ดเบิกนภาและเศษกระเบื้องลงท้องไป

นักพรตวัยกลางคนรีบวิ่งพลັงกลับทันที ก่อนพลັงกายมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลังซึ่ง ยาเม็ดเบิกนภาถูกหลังซึ่งกลืนลงท้องไปแล้ว ต่อให้ผ่าท้องมัน ยาเม็ดเบิกนภาที่ไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้อีก

นักพรตวัยกลางคนมีสีหน้าเคร่งเครียด ไฟโทสะในดวงตาแทบลุกโชนออกมาเผาผลาญหลังซึ่งให้ไหม้เกรียม

ยาเม็ดเบิกนภาสามารถพูดได้ว่าเป็นยารวิเศษที่ล้ำค่าที่สุดในปฐพี แม้แต่อารามจิวไสวก็ยังมีอยู่เพียงไม่กี่เม็ด ยิ่งหลังจากเงินฝูฝูจากไปนี่ก็คือเม็ดสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่

หลังซึ่งเงยหน้าขึ้นยิ้มน้อยๆ

"อาจารย์อา ยาเม็ดเบิกนภาถูกข้ากินไปแล้ว หากฆ่าข้า ยาเม็ดนี้ก็จะเปรียบเสมือนผลไม้เชื่อมที่ตกใส่กองอาจมน หาประโยชน์อันใดจากมันไม่ได้อีก แต่หากท่านปล่อยให้ข้ามีชีวิตอยู่ อย่างน้อยก็ยังสามารคาดหวังว่ายาเม็ดนี้จะนำความเปลี่ยนแปลงมาให้ข้าได้บ้าง เพื่อนิกายแต่ข้าคิดว่านี่จึงจะเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง"

นักพรตวัยกลางคนหรีดตาลง ดูไม่ออกว่าในใจกำลังคิดอะไร

การขโมยยารวิเศษมีโทษที่มีอาจให้อภัยได้ แต่หากมองในอีกแง่ มุมหนึ่ง ยารวิเศษทันทีที่ถูกกิน ความล้ำค่าก็จะถูกถ่ายโอนไปอยู่ที่ตัวผู้กิน เพราะไม่ว่าจะเด็ดแค้นสักเพียงใด ยารวิเศษก็ไม่ดำรงอยู่อีก เดิมกล่าวกันว่า 'ผู้ครอบครองหยกมีความผิด*' แต่หากหยกผนวกเข้าเป็นหนึ่งเดียว

* มาจากสำนวน 'คนไม่ผิด ผิดที่ครอบครองหยก' เดิมหมายถึงครอบครองของมีค่าชักนำภัยมาสู่ตัว เนื่องจากชาวบ้านทั่วๆ ไปไม่มีทางมีทรัพย์สมบัติล้ำค่าได้นอกจากขโมยมา ต่อมาใช้ในความหมายว่าถูกประทุษร้ายเพราะมีความรู้ความสามารถหรือมีอุดมการณ์

กับตัวคน คนก็จะกลายเป็นหยก ไม่เพียงไม่มีความผิด ทั้งยังจะกลายเป็น คนที่มีค่ามากอีกด้วย

นับตั้งแต่เห็นร่างนักพรตวัยกลางคนมายืนขวางทาง หลงซึ่งก็ ไม่กล้าเพื่อฝันว่าจะสามารถหลบหนีไปได้ ออย่าว่าแต่ตอนนี้มันได้รับ บาดเจ็บสาหัส ต่อให้สามารถผสมผสานพลังมานของนักพรตครึ่งร่าง ให้เข้ากับร่างกายตัวเองได้สำเร็จ มันก็ยังมิใช่คู่ต่อสู้ของอาจารย์อาผู้มี ความลึกล้ำยากหยั่งถึงผู้น้อยผู้ดี

ดังนั้นมันจึงคิดวางแผนอยู่ในใจ การสนทนาเกี่ยวกับเจตนากรรมณ์ ของเฮ่าเทียนเมื่อคู่เป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของอีกฝ่ายเท่านั้น เพราะ มันแค่ต้องการฉวยโอกาสตอนที่นักพรตวัยกลางคนเผลอ กินยาเม็ด เบิกนภาลงไป

ในที่สุดมันก็ทำสำเร็จ หลงซึ่งยิ้มบางๆ ขณะมองท่าทางครุ่นคิด ของนักพรตวัยกลางคน มันมิได้รู้สึกกระหึ่มใจ เพียงแต่พอใจที่ตัวเอง เข้าใจความคิดของคนในนิกายเต๋า

ยาเม็ดเบิกนภาค่อยๆ ละลายอยู่ในท้อง นำพาความอบอุ่นดูจ ลมวสันต์ให้ไหลเวียนไปทั่วร่าง พบเจออวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บ ก็ซ่อมแซม พบเจอชี้ให้เสวี่ยซานที่แห่งผากมาตลอดนับตั้งแต่ถูกสร้าง ขึ้นใหม่ก็ให้ความชุ่มชื้น

หลงซึ่งสัมผัสรับรู้ได้อย่างชัดเจน ถึงขั้นคาดการณ์ได้ว่าเมื่อยาเม็ด เบิกนภาแทรกซึมเข้าสู่ทุกส่วนในร่างกายหมดแล้ว ชี้ให้เสวี่ยซานของ มันก็จะหวนกลับคืนสู่สภาพก่อนหน้านี้ และเมื่อผนวกเข้ากับพลังมาน ทั้งชีวิตของนักพรตครึ่งร่าง ด้านมานของมันก็จะกลับคืนสู่สภาพที่เคยเป็น และไม่ว่าอาจจะมีถึงขั้นก้าวข้ามภพนี้ประตู่เข้าสู่ด้านรัฐชะตาอีกด้วย!

มีแต่เคยสูญเสียดังนี้จึงจะรู้ซึ่งถึงความลำบากที่จะได้กลับคืนมา มีแต่

เคยรุ่งโรจน์ชวาลจึงจะรู้ซึ่งถึงความลำเค็ญที่จะต้องป็นปายขึ้นไปยังจุดสูงสุดอีกครา หลงซึ่งนี้ก็ย้อนถึงธนูบนหน้าผาหิมะดอกนั้น โพรงแผลบนหน้าอก การเดินเข้าหาความมืดอย่างสิ้นหวัง และหมั่นเฝ้าในวัดร้างของเมืองหลวงแคว้นเยียน ดวงตาก็เปี่ยมขึ้น ก่อนรู้สึกว่าร่างของตัวเองเบาโหวงเหมือนกำลังลอยขึ้นสู่เวหา

จิตใจต่อมามันก็พบว่านี่มิใช่สิ่งที่มันคิดไปเองหรือภาพลวงตา แต่เป็นผลของฤทธิ์ยาในร่างที่กำลังไหลเวียนชะล้างความขุ่นมัว ความสกปรกโสโครกและความสามัญของปุถุชนคนธรรมดาในโลกิยะที่ฝังอยู่ในไขกระดูกทิ้งไปจนตัวมันเปลี่ยนเป็นเบาหวิว คล้ายจะลอยละลิวไปไกลได้จริงๆ

ความรู้สึกทั้งหมดที่ได้รับคล้ายความจริงเป็นที่สุด นี่ก็คือความน่าอัศจรรย์ใจของยาเม็ดเบิกนภา กลิ่นของตัวยาคลายเป็นสิ่งที่มีตัวตนค่อยๆ กำจายออกจากรูขุมขนของมันก่อนห่อหุ้มไปทั่วร่าง

ขณะกำลังเคลิบเคลิ้มเมามาย หลงซึ่งที่ยังมีสติเหลืออยู่เพียงน้อยนิดก็คิดในใจ แม้จะสามารถรักษาชีวิตเอาไว้ แต่นับจากนี้ไปมันคงถูกกักขังอยู่แต่ในอารามเพื่อให้รอรับโทษทัณฑ์จากเจ้าอาราม และคัมภีร์สวรรค์ในอกก็คงจะรักษาเอาไว้ไม่ได้แน่ ทว่าเรื่องราวมิได้เป็นไปตามที่มันคิด นักพรตวัยกลางคนกล่าวเสียงเย็น

"ข้าชื่นชมในปฏิกิริยาอันรวดเร็วและความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์ของเจ้าเป็นอย่างยิ่ง แต่ดูเหมือนเจ้าจะลืมไป อสุราร้ายอย่างเจ้าสามารถมองเห็นกฎเกณฑ์เป็นสิ่งที่ไร้ตัวตน แต่นิกายเต๋าและอารามของพวกเรายังคงมีกฎเกณฑ์ของตัวเองให้ต้องรักษา"

หลงซึ่งใบหน้าปรากฏแววตื่นตระหนก คิดจะกล่าววาจาออกมา ทว่านักพรตวัยกลางคนไม่ให้โอกาสมันแม้แต่น้อย ยกมือฟาดใส่ขม่อม

มันหันที่ฝ่ามือนี้ดูธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง ปรากฏจากอนุภาพของยอดคน
ที่ตำนานบรรลู่ถึงขั้นสูงสุด แต่กลับแฝงไว้ด้วยกลิ่นอายพิสดารที่สอดคล้อง
กับกฎเกณฑ์ของฟ้าดิน ทำให้มีอาจหลบหลีกได้!

ด้วยเหตุนี้หลงซึ่งจึงหลบฝ่ามือนี้ไม่พ้น ต่อให้ประสบการณ์ที่มัน
ได้รับจะมีความมหัศจรรย์สักเพียงใด แต่ความแตกต่างของตำนาน
ที่มากมายมหาศาลอย่างนี้ ย่อมจะมีผู้ใดกล้าบอกว่าตัวเองหลบพ้น

ขณะมองฝ่ามือขยายใหญ่ขึ้นจนแทบจะปิดหน้า ดวงตาของ
หลงซึ่งแม้จะฉายแววสีนหวัง แต่ก็ยังแฝงความไม่ยินยอมพร้อมใจ

และแล้วฝ่ามือของนักพรตวัยกลางคนก็พาดใส่ขม่อมหลงซึ่ง
เข้าอย่างจัง ทว่าน่าแปลกที่ขม่อมของหลงซึ่งกลับยังคงอยู่ดีไม่แตกและ
เหมือนผลแดงที่สุกงอม

"เอ๊ะ!"

นักพรตวัยกลางคนอุทานพลางเลิกคิ้วสูง คล้ายรับรู้ถึงปรากฏการณ์
ที่น่าเหลือเชื่อ

ทั้งนี้เป็นเพราะก่อนที่ฝ่ามือมันจะสัมผัสขม่อมของหลงซึ่ง
กลับปะทะเข้ากับกลิ่นอายที่ยาเม็ดเบิกนภาในร่างของหลงซึ่งปลดปล่อย
ออกมาก่อน!

หน้าลานทุ่งปรากฏเสียงกระแทกหนักๆ ขึ้นคราหนึ่ง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)